

Ani je postalo neizmerno lahko. Mož je morda vsaj rahlo zaslutil, kaj jo teži. Neka daljna vez, ki se ji je zdela že pretrgana, je zopet oživila. Da je imela vsaj to, ko je vse drugo za vedno žrtvovala!

„Ana! Bolna si, lezi!“

Nehala je plakati, obrisala si je solze.

„Saj mi nič ni. Le tako — je prišlo... Počakajte, kmalu bom dobra.“

S solznimi očmi se ga je sramovala pogledati. Odšel je. Ana je strmela pred se in se pomirjala. V stanovanju je bilo vse tiho. Ne, tega, kar je čutila, nikoli nikomur ne bo povedala. Saj bi je nihče do dna ne doumel. Prišlo je, kot pride nevihta nad puščavo, šlo je. Morda se nikoli več ne povrne.

Čez nekaj minut se je dvignila in odšla v kuhinjo.

Dvoje novih ljubezenskih pesmi

Bogomil Fatur

Ljubica, jaz te ne morem objeti več,
jaz ne morem več samo tebe ljubiti,
ljubica, jaz sem videl pogled, ki je šel skozi mene kot meč
in ga ne morem pozabiti.

Veš, to je bilo tam, kjer ob tovarni bajte spe
in je v njih že vse ugasnilo, samo še materino srce bedi,
in izpod materinega srca prihajajo novi ljudje,
da bi videli luč, pa jih tema boli.

Ljubica, takšen človek je mene obiskal
in me pogledal, da ga ne morem pozabiti —
ljubica, jaz bom od svojega sijočega srca vsem jesti dal,
ljubica, jaz ne morem več samo tebe ljubiti.

Veš, če bi hotel še enkrat tebe objeti,
bi moral dvigniti do tvojih ust in oči
vse male brate in sestre, ki so jim vzeti
sokovi do luči segajoče rasti.

Mali bratje in sestre, ki hodijo po temini,
glej, so se obesili na moje roke
in zdaj gremo skupaj proti neznani sinjini,
v kateri si bodo ogreli zamrzlo srce.

Ljubica, ti pa hočeš razodeti
samo enemu, kako tvoj vrat blesti —
in vendar, glej, če bi te hotel še enkrat objeti,
bi moral dvigniti vse do tvojih ust in oči.